

Biuletyn Informacji Publicznej

Instytutu Pamięci Narodowej
Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu

Dane osoby z katalogu kierowniczych stanowisk partyjnych i państwowych PRL

Imiona: Henryk
Nazwisko: Baczeko
Miejsce urodzenia: Warszawa
Data urodzenia: 26-02-1918
Imię ojca: Adam
Imię matki: Tauba
Znany/a też jako: Hersza Baczeko

Hern Baczeko

urodzony/a 26- 02-1918 Moskwa

Imiona rodziców: Abraham Tauba

Dodatkowe informacje: Inżynier elektryk (specjalista w zakresie telekomunikacji), oficer WP od 22.07.1949 ppłk. W 1935 ukończył gimnazjum w Warszawie. Po tym w 1936 został przyjęty do Państwowej Wyższej Szkoły Budowy Maszyn i Elektrotechniki im. Hipolita Wawelberga i Stanisława Rotwanda, gdzie ukończył 3 lata. Od listopada 1935 w KZMP, technik dzielnicy Mokotów w Warszawie. Od 1937 działał w środowisku akademickim, m.in. w Organizacji Młodzieży Socjalistycznej „Życie”. Po rozwiązaniu KPP w sierpniu 1938, pracował w organizacjach zawodowych Studentów Żydów Wawelberga. Od 1937 do 1939 był członkiem Prezydium Warszawskiego Komitetu Antyghetowego. Po napaści Niemiec na Polskę - wyjechał do Lwowa, tam przyjęty został na Politechnikę Lwowską. W połowie 1941 ewakuował się do Kijowa i w lipcu 1941 wstąpił jako ochotnik do Armii Czerwonej, od 3.07.1941 do 19.09.1941 służył w 25 Baonie Saperów na froncie ukraińskim. W październiku 1941 został przeniesiony z frontu do batalionu pracy mieście Jurga (Nowosybirski obwód), początkowo pracował jako robotnik niewykwalifikowany, następnie już jako elektro-spawacz. W grudniu 1942 przyjechał do Stalińska, tam przez rok był studentem Syberyjskiego Instytutu Metalurgicznego. Od stycznia 1944 oficer w aparacie polityczno-wychowawczym WP. 20.06.1944 w ramach 1 Armii Polskiej w ZSRR został przyjęty w poczet członków PPR, od zjednoczenia w grudniu 1948 w szeregach PZPR. 1944 – 1945 w 3 Dywizji Piechoty (3 DP) im. R. Traugutta. W lutym 1945 zastępca dowódcy 8 pp w 3 Pomorskiej Dywizji Piechoty im. R. Traugutta (PDP). Od maja 1945 szef Wydziału Polityczno-Wychowawczego PDP. Przeszedł szlak bojowy od Oki do Berlina w działaniach I Frontu Białoruskiego. Od marca 1946 starszy instruktor Wydziału Wyszkożenia Głównego Zarządu Polityczno-Wychowawczego WP. 12.1948 – 03.1951 zastępca dyrektora Biura Wojskowego w Ministerstwie Poczty i Telegrafów w Warszawie. 28.04.1954 po studiach odbytych w latach 1936 – 1939 i kontynuowanych 1947 – 1948 na Wydziale Elektrycznym Szkoły Inżynierskiej im. H. Wawelberga i S. Rotwanda uzyskał stopień inżyniera elektryka w zakresie radiotechniki [w 1951 nastąpiło jej połączenie z Politechniką Warszawską]. W latach 03.1951 – 03.1956 dyrektor Departamentu Wojskowego w Ministerstwie Łączności. Od 03.1956 do 05.1962 dyrektor generalny w Ministerstwie Łączności. Po przejściu w 1973 na emeryturę skupił się na pracy naukowo-badawczej w Instytucie Łączności, a w 1975 obronił pracę doktorską na temat sieci telekomunikacyjnej. Źródła: AAN, KC PZPR, Centralna Kartoteka [CK], sygnatura: CK XX/18.473 (dawna: 7692);

Stanowisko	Komórka organizacyjna	Instytucja	Miejscowość	Partia polityczna	Data rozpoczęcia	Data zakończenia	Źródło informacji
Podsekretarz Stanu		Ministerstwo Łączności	Warszawa		02-05-1962	24-07-1973	AAN, KC PZPR, CK XX/18.473;